

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.21.174/2017/5. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. J. B. (címe) pártfogó ügyvéd által képviselt felperes neve (címe) felperesnek, a Náhlik-Havellant Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző ügyvéd: dr. Náhlik Csilla) által képviselt alperes neve (címe) alperes ellen személyiségi jog megsértésének megállapítása és sérelemdíj megfizetése iránt folyamatban lévő perében a Miskolci Törvényszék 10.P.20.647/2017/13. szám alatti ítéletével szemben a felperes részéről 14. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 6350 (hatezerháromszázötven) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy 48 000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

A felperes pártfogó ügyvédjének a díját az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felperes súlyos látássérült, aki a **X** Országos Szövetségének gyógymasször tanfolyamán 1984. augusztus 31-én szerzett oklevelet, ezért okleveles gyógymasszörnek minősül. A felperes 1987. november 23-tól 1995. április 24-ig állt alkalmazásban az **ó-i** alperes nevében gyógymasszőrként, ahol közalkalmazotti jogviszonya közös megegyezéssel került megszüntetésre a felperes kezdeményezésére. Az alperesi intézet, mint önálló költségvetési szerv létrehozására 2013-ban került sor. A felperes az alperessel soha nem állt jogviszonyban. Azon kórház, amellyel a felperes jogviszonyban állt, majd az alperes neve nem tekinthető az alperes jogelődjének, azonban a korábbi intézetek feladatait az alperesi intézet vette át. A felperes arra tekintettel, hogy korábban már dolgozott az **ó-i** kórházban, tisztában volt azzal, hogy a szakdolgozók felvétele az ápolási igazgató hatáskörébe tartozik. Erre tekintettel 2016 nyarának elején telefonon érdeklődött aziránt, hogy van-e felvétel a kórházba gyógymasszőri munkakörbe. A felperes **R. O.** ápolási igazgató titkárnőjével beszélt telefonon, aki azt a tájékoztatást adta a felperesnek, hogy keresnek gyógymasszőrt, szükséges a jelentkezését írásban előterjeszteni önéletrajz megküldésével egyidejűleg. Majd pár nappal az első telefonbeszélgetés után újabb megkeresésre az ápolási igazgató titkárnője arról tájékoztatta a felperest **R. O.** ápolási igazgatóval történt egyeztetését követően, hogy még sincs felvétel gyógymasszőri munkakörbe arra figyelemmel, hogy **L-I-né**, az alperesi intézet alkalmazásában álló

gyógymasször, bár nyugdíjba ment, döntése eredményeként újra foglalkoztatásra került eredeti munkakörében az alperesnél. Az alperes a **y** oldalán is közzétette a szakdolgozók felvételére vonatkozó állásajánlatát, amely tartalmazta a gyógymasszóri munkakörbe történő felvételt is, azonban a felperes nem e **y**on közzétett hirdetésből értesült az álláslehetőségről, ettől függetlenül érdeklődött aziránt.

Ezt követően a felperes tudomást szerzett arról, hogy dr. K. Z., az alperes főigazgató főorvosa saját egyik **y** oldalán megosztotta a kórház felhívását, és telefonon kereste meg a főigazgatót az állás betöltése érdekében. A telefonos megkeresés alkalmával dr. **K. Z.** főigazgató főorvos közölte a felperessel, hogy a szakdolgozók felvétele nem az ő hatáskörébe tartozik, ez irányú kérelmével az ápolási igazgatót keresse meg. Miután a főigazgató főorvos és az ápolási igazgató egyeztettek egymással, a főigazgató tudomására jutott, hogy a korábbi hirdetésben foglaltaktól eltérően még sincs felvétel gyógymasszóri munkakörbe arra figyelemmel, hogy **L-I-né** nyugdíjas dolgozóként eredeti munkakörében továbbfoglalkoztatásra került. A felperes rövid idő elteltével ismét telefonon kereste meg a főigazgató főorvost azért, mert az ápolási igazgató nem kereste meg telefonon a felperest a betölteni kívánt munkakör ügyében. E második telefonbeszélgetés alkalmával is közölte a főigazgató főorvos a felperessel, hogy nem az ő hatáskörébe tartozik a szakdolgozók felvétele, és a továbbiakban ezzel ne keresse meg. Majd a felperes jogi képviselője levélben kereste meg dr. **K. Z.** főigazgató főorvost annak közlése iránt, hogy van-e betöltetlen állás gyógymasszóri munkakörben, ugyanis a felperes tudomása szerint az jelenleg is betöltetlen, erre tekintettel a főigazgató adjon arra választ, mi az indoka annak, hogy nem alkalmazzák a felperest megfelelő szakképesítés és tapasztalat mellett. A felperes jogi képviselőjének levele 2016. szeptember 28-án kelt. A megkeresésre dr. **K. Z.** főigazgató főorvos 2016. október 3-án kelt levelében tájékoztatta a felperes jogi képviselőjét, hogy az alperesnél évek óta szoros létszámgazdálkodás van, amelyet a minimum feltételekhez igazítanak. Emiatt jelenleg is felvételi stop van. Nem valósak az ügyfelének állításai. Ezután a felperes dr. **K. Z.** **y** oldalán üzenetet küldött a főigazgatónak, amelyben közölte, hogy „szomorú, hogy az ügyvédnek ez mind így le van hazudva kedves Főigazgató főorvos úr! Tegnap személyesen magam is megbizonyosodtam ezekről a betöltetlen állásokról”. Erre dr. **K. Z.** főigazgató főorvos a **y** oldalán válaszolt akként: „Kedves **G**, mint mondtam Önnek nincs felvétel a hirdetés ellenére sem a kórházban és egyébként sem főigazgatói hatáskör a szakdolgozók felvétele. Nyomatékosan megkérem ne zaklasson személyes oldalamon az Ön régi konfliktusaival, hiszen tudomásom szerint ön ragaszkodott a kórházból való távozáshoz, nehéz helyzetbe hozva akkori kollégáit. Most vádaskodással és támadással akarja elveszíteni a jóindulatomat?” Ezt követően dr. **K. Z.** főigazgató főorvos e személyes **y** oldalát inaktívvá tette, a felperes alkalmazására nem került sor.

A felperes keresetében annak a megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a felperesnek az egyenlő bánásmódhoz fűződő személyiségi jogát arra tekintettel, hogy munkavállalóként nem alkalmazta arra figyelemmel, mert csökkentlátó. Kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest elégtételadásra akként, hogy dr. **K. Z.** főigazgató főorvos nyilvános **y** oldalán tegyen közzé egy olyan közleményt, amelyben kifejezi sajnálatát és elnézést kér a felperestől amiatt, hogy a felperest csökkentlátósága okán nem alkalmazta. Kérte továbbá, hogy kötelezze az alperest 500 000 forint sérelemdíj megfizetésére.

Az alperes az érdemi ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását kérte. Vitatta, hogy a felperest fogyatékosága okán nem alkalmazta. Valóban felmerült

gyógymasszőr munkavállaló felvétele **L-I-né** nyugállományba helyezésére tekintettel, azonban később a dolgozó mégis úgy nyilatkozott, hogy a nyugdíj mellett tovább fog dolgozni, ezért az alperesi intézet **y** oldalán található hirdetés levételre került. Állította, hogy a gyógymasszőri létszám 2016-ban, az azt megelőző évben és jelenleg is változatlan, ugyanazon 8 fő tölti be a munkakört, változás nem következett be, a hirdetés ellenére új dolgozó nem került felvételre. A jogalap megállapítása esetére eltúlzottnak találta a felperes által megjelölt 500 000 forint sérelemdíjat.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében a felperes keresetét elutasította, kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 50 800 forint perköltséget. Megállapította, hogy a felperes teljes egészében pervesztes lett, a pártfogó ügyvéd munkadíját az állam viseli. Megállapította továbbá, hogy 36 000 forint eljárási illeték az állam terhén marad.

A határozatának indokolásában kifejtette, hogy a felperes arra alapította az egyenlő bánásmód megsértését az alperes részéről, hogy a csökkentlátósága, mint fogyatékosága miatt nem került sor a felvételére az alperesi intézetbe gyógymasszőri munkakörbe. Az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebktv.) 19. §-a (1) bekezdésének a b) pontja szerint az eljárás során a jogsérelmet szenvedett félnek, vagyis a felperesnek kellett valószínűsítene, hogy az általa jogsértőnek állított cselekmény időpontjában rendelkezett a 8. §-ban meghatározott valamely tulajdonsággal, azaz jelen esetben a látáscsökkenéséből adódó fogyatékosággal. Az Ebktv. 19. §-a (2) bekezdésének b) pontja szerint e valószínűsítés esetén az alperesnek kellett bizonyítania, hogy az egyenlő bánásmód követelményét megtartotta, illetve az adott jogviszony tekintetében nem volt köteles megtartani. Az a tény, hogy a felperes gyengénlátó, ezáltal fogyatékkal élő személy, a perben nem volt vitatott. A bizonyítási szabályok szerint ezért az alperesnek kellett bizonyítania, hogy eljárása során az egyenlő bánásmód követelményét megtartotta. A munkáltató a foglalkoztatási jogviszony keretében, de már a munkavégzésre irányuló jogviszony létrehozására irányuló eljárás során is köteles megtartani az egyenlő bánásmód követelményét. A munkaviszony létesítésére vonatkozó megbeszélés szintjét el sem érő állás iránti érdeklődés nem tekinthető a foglalkoztatási jogviszonnyal közvetlenül összefüggő jogviszonynak. E körben hivatkozott a BDT2008.1778. számú eseti döntésre.

A perben ugyanis csak annyit lehetett megállapítani, hogy a felperes **R. O.** ápolási igazgató titkárnőjénél anélkül jelentkezett telefonon álláshirdetésre, hogy tudomással rendelkezett volna arról, hogy egyébként valóban keresnek gyógymasszőri munkakörbe munkavállalót. A felperes azonban arról is tájékoztatást kapott röviddel az első érdeklődést követően, hogy nem lesz betöltve a gyógymasszőri állás új dolgozóval, hiszen a korábbi dolgozó nyugdíjasként továbbfoglalkoztatásra került. Ezt követően dr. **K. Z.** főigazgató főorvos mind a két telefonos megkeresés alkalmával arról tájékoztatta a felperest, hogy nem az ő hatáskörébe tartozik a szakdolgozók felvétele, ezzel az ápolási igazgatót kell keresni. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ez az eljárás nem tekinthető a foglalkoztatási jogviszonnyal közvetlenül összefüggő olyan jogviszonynak, amelyben az egyenlő bánásmód követelményét meg kellene tartania az alperesnek. Az elsőfokú bíróság kifejtette azon álláspontját is, hogy ha alkalmazni is kellene erre az eljárásra az Ebktv. rendelkezéseit, akkor sem lehet megállapítani, hogy a felperes felvételére a fogyatékosága miatt nem került sor. Az alperes részéről még utalás sem történt a felperes fogyatékoságára, és azon **y** oldalon felperesnek megküldött üzenetből, amely szerint a

hirdetés ellenére sincs felvétel a kórházban, nem lehet kiragadva úgy értelmezni az üzenetet, hogy a felperes számára nincs csak felvétel. A felperes maga sem állította, hogy tudomással bírna arról, hogy bárki is felvételre került volna ezen álláshirdetés alapján. Annak a per kimenetele szempontjából nem volt jelentősége, hogy a felperes tudomással bírt arról, miszerint **N. V.** 2012. évet követően valamikor szülési szabadság miatt távol volt, és emiatt helyettesítésére átmeneti jelleggel új dolgozó került felvételre, hiszen e felvétel nincs összefüggésben a perben megjelölt álláshirdetéssel. Erre tekintettel szükségtelennek ítélte meg a tanú kihallgatására vonatkozó felperesi bizonyítási indítványt és azt is, hogy az alperes 2012. évre visszamenőleg nyilatkozzon a győgymasszőri munkakörben foglalkoztatottak számáról.

A felperes a 7. sorszám alatti beadványában maga is úgy nyilatkozott, hogy a megváltozott körülményekre tekintettel ahhoz képest, hogy milyen feladatokat kellett ellátni egy győgymasszőrnek a korábbi foglalkoztatása alkalmával, és az épületen belül végzett jelentős átalakítások miatt egyébként sem tudná betölteni a munkakört. A foglalkoztatás és a munkavégzés során alkalmazott egyenlő bánásmód általános kereteinek létrehozásáról szóló, a Tanács 2000. november hó 27. napi 2000/78/EK. irányelvének 17. bekezdése nem kívánja meg olyan személy felvételét, előléptetését, továbbfoglalkoztatását vagy képzését, aki nem alkalmas, nem képes vagy nem vehető igénybe az adott állás alapvető feladatainak ellátására vagy a megfelelő képzés elvégzésére, a fogyatékos személyek érdekében hozott megfelelő intézkedések megtételére vonatkozó kötelezettség sérelme nélkül. Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperes által megjelölt egyenlő bánásmód követelményének joga nem sérült, és ezt meghaladóan sem tudott megállapítani az alperes terhére olyan jogsértést, amely megalapozná a felperes kereseti kérelmét.

A felperes teljes egészben pervesztes lett, ezért köteles az alperesnek a perrel összefüggésben felmerült költségeinek a megtérítésére. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. §-a (2) bekezdésének b) pontja szerint 600 000 forintban határozta meg a pertárgyértéket, így a jogi képvisellel felmerülő ügyvédi munkadíjat a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (3) bekezdése alapján 40 000 forint + áfa összegben állapította meg. Ennek megállapítása során arra volt tekintettel, hogy az elsőfokú bíróság az ügyben három tárgyalást tartott, összesen négy megkezdett tárgyalási órával, így a tárgyaláson való ügyvédi jelenléttel összefüggésben az alperesnek 20 000 forint + áfa költsége merült fel. Ezt meghaladóan további 20 000 forintot állapított meg az ügyvédnek a tárgyaláson kívül kifejtett tevékenységére, ellenkérelem és egyéb beadványok szerkesztésére áfával növelten. A felperes képviselétében pártfogó ügyvéd járt el, a perrendi szabályok alapján külön eljárásban fognak intézkedni a pártfogó ügyvéd munkadíjának megállapítása iránt, amelyet a felperes pervesztessége okán az állam visel. A felperes teljes személyes költségmentességben részesült, ezért a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-a (2) bekezdése alapján az állam viseli az Itv. 62. §-a (1) bekezdésének f) pontja szerint le nem rótt, az Itv. 39. §-a (3) bekezdésének d) pontja és 42. §-ának (1) bekezdése szerinti mértékű eljárási illetéket.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a kereseti kérelme szerinti megváltoztatását, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését arra figyelemmel, hogy az elsőfokú bíróság nem teljes körűen tett eleget a tényállás felderítési kötelezettségének. Arra hivatkozott, hogy a y bejegyzés diszkriminatív, személy szerint a felperesre céloz, illetve a felperesre irányul a kijelentés, valamint a felek közötti levélváltás is. Az alperes által rendelkezésre bocsátott

masször lista nem teljes, nem tartalmazza, hogy kit mikor vettek fel. 2013. év előtt 7 masszöri státusz volt, 2013-ban, amikor új helyre költöztek, már 8 betöltött álláshely volt, ezért egy ember felvételre került. **N. V.** tud arról, hogy 2016-ban egy új személy felvételére sor került, ez a tény azonban csak az ítélet meghozatalát követően jutott a tudomására. Téves az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy a felperes maga nyilatkozott úgy, a megváltozott körülményekre tekintettel maga sem tudná elvégezni a munkát, ezért téves a 2000/78/EK. Irányelv 17. bekezdésére történő hivatkozás is. Arról nem volt információja a felperesnek, hogy jelenleg a gyógymasszőröknek a dolga csupán a kezelés.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte helyes indokai alapján. Arra hivatkozott, hogy a gyógymasszőri munkakört betöltő dolgozókra vonatkozó kimutatás teljes körű volt, ugyanakkor a felek között még munkajogviszony létesítésére vonatkozó tárgyalások sem folytak. Az alperes egyáltalán nem vett fel e munkakörbe dolgozót, így szóba sem kerülhet az, hogy a felperes fogyatékosága miatt nem került felvételre az alpereshez.

A fellebbezés nem alapos.

Az ítéletábra az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére nem látott indokot, nem történt az elsőfokú bíróság eljárásában lényeges eljárási szabálysértés, a bizonyítás kiegészítésének, továbbfejlesztésének nem volt helye.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálása szempontjából jelentős tényeket feltárta, a tényállást a bizonyítékok okszerű és logikus mérlegelésével, helyesen állapította meg, abból helytálló jogi következtetésre jutott, az általa kifejtettekkel az ítéletábra egyetért, ezért az elsőfokú ítélet indokolására visszautal.

A fellebbezéssel összefüggésben azt emeli ki az ítéletábra, az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra az álláspontra, hogy dr. **K. Z.** főigazgató **y** bejegyzésének nem az az értelme, hogy csak a felperes számára nincs felvétel gyógymasszőri munkakörbe. E **y** bejegyzés előzménye ugyanis az volt, hogy a felperes több alkalommal, személyesen és jogi képviselője útján is érdeklődött álláslehetőségről az alperes főigazgatójánál. Ezt követte a felperesnek a dr. **K. Z.** főigazgató főorvos **y** oldalára írt üzenete, amire válaszolt a főigazgató főorvos ismételten hangsúlyozva a felperesnek azt, hogy jelenleg nincs felvétel a kórházban, illetőleg nem is az ő hatáskörébe tartozik a szakdolgozók felvétele. Ezért e **y** bejegyzéssel sem valósult meg a felperes hátrányos megkülönböztetése (a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 2:43. §-ának c) pontja, Ebktv. 8. §-ának g) pontja, 21. §-ának a) pontja). Helyesen mellőzte az elsőfokú bíróság **N. V.** kihallgatására irányuló tanúbizonyítási indítványt (a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 3. §-ának (4) bekezdése). A perben bizonyítást nyert, hogy a felperesnek a munkaviszony létesítésére irányuló megbeszélés szintjét el sem értő állás iránti érdeklődése nem volt foglalkoztatási jogviszonnyal közvetlenül összefüggő jogviszonynak tekinthető.

Nem volt olyan betöltetlen állásra vonatkozó felvételi eljárása az alperesnek, melynek keretében a felperes arra tekintettel ne került volna alkalmazásra, mert csökkentlító. Ezért nincs a perben relevanciája annak, hogy **N. V.** esetleg arról tudna nyilatkozni, hogy 2016-ban egy új személy felvételre került volna gyógymasszőri státuszban. Nem volt jelentősége annak sem, hogy a felperes hivatkozása szerint 2013. évben egy ember felvételére sor

került, hiszen a felperes által állított hátrányos megkülönböztetés 2016-os eseményeken alapult.

A felperes jogi képviselője a 2017. június 21-én érkezett 7. számú beadványában úgy nyilatkozott, hogy valószínűsíthető, a felperes számára a betegektől kapott információ rögzítése nehézkes lenne, illetve a kórházban történő tájékozódás is megnehezülhetett az elmúlt két évtizedben annak a felperes részéről történő ismeretlensége okán.

Ez az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben nem tekinthető annak elismerésének, hogy képtelen lenne a gyógymasszőri munkakört betölteni, ezért az ítéletábra mellőzi az elsőfokú ítélet ezzel kapcsolatos indokolását.

A fentiek okán az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét az 1952. évi Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperes köteles az alperes jogi képviselői munkadíjból álló másodfokú perkötségének a megfizetésére (1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése), amelyet az ítéletábra 6350 forint 27% áfát is tartalmazó összegben állapított meg a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (3) és (5) bekezdései, 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján.

A teljes személyes költségmentességben részesült felperes helyett a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli, mint ahogy a felperest képviselő pártfogó ügyvéd díját is.

Debrecen, 2018. május 3.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Hajkó Zsolt s.k. előadó bíró, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. bíró

A kiadmány hitelél:

tisztviselő